

Materiały liturgiczne

**X DZIEŃ SOLIDARNOŚCI
Z KOŚCIOŁEM PRZEŚLADOWANYM**

28 października 2018 r.

PAKISTAN

Pomoc Kościołowi w Potrzebie
Warszawa 2018

Redakcja
ks. prof. UKSW dr hab. Waldemar Cisło

Grafika
Michał Banach

Zebranie i opracowanie materiałów
ks. dr Andrzej Paś
ks. Rafał Cyfka
s. Agnieszka Duda

Czcigodny Księżu Proboszczu!

Zarówno Ewangelia jak i nasza polska tradycja przypominają nam, że dzielenie się z innymi dobrem, w każdej jego postaci, jest darem i fundamentem naszego chrześcijańskiego życia. Papież Benedykt XVI podkreślając tę prawdę napisał, że przez Eucharystię jesteśmy włączeni w akt ofiarniczy Jezusa Chrystusa i uczestniczymy w dynamice Jego ofiary. Jest to ofiara bezgranicznej miłości Boga do każdego człowieka. Stąd miłość Boga i miłość bliźniego są naprawdę jednym: wcielony Bóg przyciąga nas wszystkich do siebie. Jezus zatem staje się gwarantem nierozzerwalnego związku między miłością Boga i miłością bliźniego (Deus Caritas Est nn.12-13).

Motywowany tą głęboką prawdą, która ukazuje naszą chrześcijańską tożsamość, pragnę w imieniu Papieskiego Stowarzyszenia *Pomoc Kościołowi w Potrzebie* zwrócić się do czcigodnego Księdza Proboszcza, a za Księdza pośrednictwem do wszystkich wiernych parafii, z wielką i serdeczną prośbą o solidarność duchową i materialną.

Nasza Stowarzyszenie już po raz dziesiąty ogłasza *Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym*. Jest to inicjatywa, którą wspiera zarówno Ojciec Święty jak i Konferencja Episkopatu Polski. Pragnę tu przypomnieć, że *Pomoc Kościołowi w Potrzebie* jest niezależną organizacją papieską, posiadającą osobowość prawną Państwa Watykańskiego, oficjalnie uznaną również przez prawo polskie. Nasze Stowarzyszenie posiada swoje oddziały w dwudziestu czterech krajach. Zasadniczym celem jest wspieranie Kościołów prześladowanych i misyjnych będących w wielkiej potrzebie.

Tematem tegorocznego Dnia Solidarności jest Kościół w Pakistanie. Pakistan jest krajem doświadczonym głębokimi podziałami etnicznymi a jeszcze bardziej religijnymi. 96,3% z ponad 200 mln. mieszkańców wyznaje islam. Katolików jest 1,37 mln co stanowi 0,65% miejscowej ludności.

Mimo zagwarantowanej konstytucyjnie wolności religijnej, w kraju postępuje coraz większa muzułmańska radykalizacja społeczeństwa, której owocem jest m.in. postępująca dyskryminacja wyznawców innych religii. Bardzo często kobiety wchodzące w związki małżeńskie z muzułmanami są zmuszane do przejścia na islam. Misjonarze mają coraz większe problemy z uzyskaniem wizy, jak również ze swobodnym poruszaniem się po kraju. Kościoły i szkoły katolickie zwykle są ogrodzone wysokimi murami i drutem kolczastym. Nadto pilnują

ich gwardie ochronne i system wideokamer, wszystko po to, aby uniknąć zamachów i aktów wandalizmu ze strony muzułmanów. W kościołach Msze św. najczęściej są odprawiane przy drzwiach zamkniętych.

Wielka dyskryminacja ma miejsce również w zakresie urzędów, funkcji społecznych i pracy. Muzułmanie mają zawsze pierwszeństwo, zaś dla chrześcijan i innych mniejszości dostępne są tylko najgorsze miejsca pracy. To ogromnie utrudnia możliwości finansowe rodzin katolickich, co w konsekwencji przekłada się na brak możliwości utrzymania i wspierania Kościoła katolickiego.

Trudna sytuacja w jakiej znajduje się Kościół katolicki w Pakistanie motywuje naszą prośbę o modlitwę w jego intencji oraz, o ile to możliwe, o wsparcie materialne.

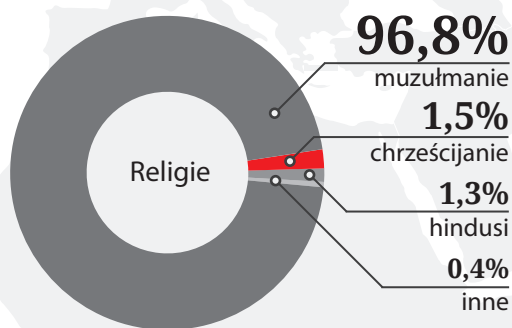
Będę ogromnie wdzięczny Księdzu Proboszczowi za pomoc i zorganizowanie w parafii zbiórki do puszek, by wesprzeć nasze Papieskie Stowarzyszenie *Pomoc Kościołowi w Potrzebie* w niesieniu pomocy potrzebującym chrześcijanom w Pakistanie.

Bóg zapłać za trud zorganizowania zbiórki i wszelką życzliwość względem naszego Stowarzyszenia.

Zapewniam o pamięci w modlitwie i udzielam błogosławieństwa.

+ Tadeusz Wojda SAC
Abp Białostocki
Przewodniczący Sekcji Polskiej
Pomoc Kościołowi w Potrzebie

PRZERWAĆ MILCZENIE! (Sytuacja chrześcijan w Pakistanie)

Liczba ludności ogółem: **192,83 mln**

Liczba chrześcijan: **3 mln**

Powstały w 1947 roku jako państwo świeckie, Pakistan powoli stał się republiką islamską. Teraz kraj zamieszkiwany jest przez ponad 190 milionów osób, z których tylko 3 miliony to chrześcijanie. Około 1,5 miliona Pakistańczyków deklaruje przynależność do Kościoła katolickiego, liczącego dwie archidiecezje i pięć diecezji. Drugi artykuł Konstytucji pakistańskiej głosi, że islam jest religią państwową. Według Konstytucji także głowa państwa powinna być muzułmaninem, jak też premier rządu. Tak zwane „prawa o bluźnierstwie”, wpisane w Prawo Karne w 1986 roku, silnie ograniczają wolność religijną i związaną z nią swobodę słowa. Zniszczenie Koranu i znieważenie proroka Mahometa to zbrodnie, za które można zapłacić karą więzienia, a nawet śmiercią. Prawa Pakistanu pozwalają szerzyć się dyskryminacji i prześladowaniom religijnym. Z biegiem czasu przytłaczająca większość muzułmańska Pakistanu coraz bardziej odciskała zasady swojej wiary i obyczaje na konstytucyjnej, prawnej i organizacyjnej strukturze kraju, wyłączając

z niej inne grupy. Już w 1956 r. nazwa kraju została przemianowana na Islamską Republikę Pakistanu, a konstytucja z 1973 r. jasno określiła ramy instytucjonalne ograniczające prawa obywatelskie do wolności wyznania, według których mniejszości religijne nie są równe ich muzułmańskim sąsiadom. Dążenie do zrównania praw dotyczących bluźnierstwa z dogmatem wiary wiąże się ze stopniową „talibanizacją społeczeństwa” i rosnącym wpływem islamu fundamentalistycznego. W poufnym raporcie grupy obrońców praw człowieka wysłanym do naszego Stowarzyszenia opisano, jak chrześcijanie żyją w ciągłym zagrożeniu ze strony ekstremistów wywołujących fale religijnej nietolerancji i przemocy. Podkreślono w nim rosnące trendy w kierunku przymusowego nawracania chrześcijańskich kobiet, między innymi za pomocą gwałtów na nieletnich dziewczętach, które zmusza się do poślubiania muzułmanów. Raporty wskazują również na wzrost dyskryminacji w miejscach pracy, gdzie powszechne jest stosowanie środków nacisku w celu wymuszenia przyjęcia islamu. Chrześcijanie zatrudniani są do wykonywania takich zajęć jak: sprzątanie, praca w cegielniach i fabrykach. Określani są potocznie mianem „chuhra” oznaczającym „brudne stworzenia”, ponadto padają ofiarą powszechnej dyskryminacji. Większość nietolerancji jest zaszczepiana we wczesnym wieku. Z relacji wiadomo, iż uprzedzenia w stosunku do chrześcijan wpajane są uczniom w wielu medresach i innych islamskich instytucjach edukacyjnych, których liczba sięga dziesiątek tysięcy. Wysiłki mające na celu ograniczenie rzekomo zabronionych wpływów pakistańskich talibów i podobnych grup, są podważane przez ich wyraźną wszechobecność. Również w szkolnictwie państwowym głęboko odczuwana jest obecność nietolerancji religijnej. Raporty wskazują, że podręczniki szkolne stosowane w Sindhu, Pendżabie i w innych regionach krzewią religijną nienawiść do chrześcijan i do pozostałych mniejszości. W związku z powyższym, warunkiem poprawy sytuacji chrześcijan są zmiany w postawach społecznych i w polityce rządu. Co należy więc uczynić? Przerwać milczenie i obojętność na los naszych sióstr i braci żyjących w Pakistanie.

W takim klimacie rosnącej dyskryminacji i przemocy wobec mniejszości jedno z naszych najpilniejszych zadań polega na wspieraniu Kościoła katolickiego w Pakistanie. Projekty Papieskiego Stowarzyszenia *Pomoc Kościołowi w Potrzebie* obejmują wszystkie diecezje i zgromadzenia zakonne.

Twarze osób prześladowanych

W listopadzie 2014 roku dwoje niepiśmiennych chrześcijan **Shahzad i Shama Bibi**, zostało pojmanych przez 3-tysięczny tłum, który znęcał się nad nimi przed wrzuceniem ich do pieca cegielni w Kot Radha Kishen niedaleko Lahore, gdzie pracowali. Oboje zostali fałszywie oskarżeni o zbezczeszczenie stronice Koranu podczas wyrzucania śmieci. W chwili śmierci Shama Bibi była w ciąży z czwartym dzieckiem. W sumie 106 osób zostało oskarżonych o morderstwo, ale 90 zostało uniewinnionych, w tym właściciel cegielni. Najstarszy syn zamordowanego małżeństwa, Suleman, mający zaledwie sześć lat, opisał w późniejszych wywiadach telewizyjnych, jak widział rodziców palonych w płomieniach pieca.

W 2014 r. **Asia Bibi** została skazana na śmierć za rzekome bluźnierstwo przeciwko Mahometowi, a w rzeczywistości opowiadała tylko swoim koleżankom-muzułmankom o swej wierze w Chrystusa. Mimo presji opinii międzynarodowej proces apelacyjny odraczany jest w nieskończoność, a kobieta cały czas przebywa w celi śmierci w Multanie. Ostatnia rozprawa miała się odbyć w Sądzie Najwyższym w Lahaur 27 maja 2018 r., jednak bez podania przyczyny została zdjęta z wokandy. Islamscy fundamentaliści kontynuują zastraszanie sędziów, grożąc śmiercią każdemu, kto ośmieli się wystąpić w obronie chrześcijanki.

Shahbaz Bhatti urodził się w 1968 r. w chrześcijańskiej pundżabskiej wiosce Khushpur. W szkole średniej zaczął budzić zainteresowanie innych swoimi planami i utworzył Front Wyzwolenia Chrześcijan, który z czasem przerodził się w Przymierze Mniejszości całego Pakistanu (APMA). Był ogromnie dumny z bycia Pakistańczykiem. Wierzył w Pakistan, o którym mówił Muhammad Ali Jinnah - założyciel tego państwa. Chciał on kraju, którego fundamentem jest islam, a jednocześnie pluralistycznego, gdzie osoby wszystkich religii mogłyby znaleźć swoje miejsce. Odważne podążanie za tym ideałem doprowadziło Shahbaza pod koniec 2008 do przyjęcia nominacji na federalnego ministra ds. Mniejszości Religijnych Pakistanu. Szybko udało mu się utworzyć prawo zapewniające mniejszościom 5% miejsc w funkcjach państwowych, włączając w to parlament. Stał się ministrem, pozostając jednocześnie człowiekiem osobiście zaangażowanym w trudne sytuacje, jakie są udziałem zwykłych ludzi. Jego jawna krytyka nadużywania praw o bluźnierstwie budziła nieustannie rosnącą falę gróźb pod jego adresem. 2 marca 2011 roku jego samochód został brutalnie ostrzelany przed jego domem w Islamabadzie. Dwadzieścia siedem kul osiągnęło swój cel.

Przedstawione powyżej „twarze” osób prześladowanych to konkretne przykłady ogromnego cierpienia naszych sióstr i braci żyjących w Pakistanie. Jako wspólnota chrześcijan mamy moralny obowiązek stać się ich głosem w świecie, by przerwać milczenie!

ks. dr Andrzej Paś

Wprowadzenie do Mszy Świętej

(XXX Niedziela Zwykła / Rocznica Poświęcenia Własnego Kościoła)

Dziś w wielu świątyniach na świecie przeżywamy Rocznicę Poświęcenia Własnego Kościoła. Domem Boga na ziemi jest Kościół jako Wspólnota a każdy chrześcijanin jest Jego istotną częścią. Razem tworzymy tę Bożą społeczność. Dlatego wzajemnie jesteśmy za siebie odpowiedzialni. Z taką właśnie wrażliwością rozpoczynamy celebrację Eucharystii w *X Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym*. Pragniemy wspierać duchowo i materialnie tych, którzy z powodu Imienia Jezus doświadczają prześladowań. Każdego dnia muszą chronić siebie i swoich najbliższych tylko dlatego, że są wyznawcami Chrystusa. W tym roku otoczmy modlitwą nasze siostry i braci z Pakistanu – kraju, w którym chrześcijanie są nieustannie dyskryminowani, osądzeni i skazywani na śmierć. Dzisiejszy dzień jeszcze bardziej zobowiązuje nas do wzajemnej troski.

Na początku tej Eucharystii stańmy w prawdzie sumienia i przepróśmy za nasze zniewolenie grzechem.

X DZIEŃ SOLIDARNOŚCI Z KOŚCIOŁEM PRZEŚLADOWANYM

28 października 2018 r.

Kazanie dla dorosłych

Drodzy w Chrystusie Panu,

W dziesiąty już Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym pragniemy wyrazić naszą solidarność z chrześcijanami żyjącymi w Pakistanie. Na niemal 193 miliony mieszkańców tego kraju jest ich tylko 3 miliony, czyli 1,5% populacji. Ich sytuację większość z nas zna z doniesień medialnych na temat jednej chrześcijanki - Asii Bibi. Zechciejmy objąć dzisiaj naszą modlitwą tych, którzy w tak trudnych warunkach wyznają wiarę w Chrystusa.

Pakistan od chwili swego powstania w 1947 roku miał być państwem świeckim. Jego założyciel, Mohammad Ali-Jinnah, tak wychwalał jego zalety: „możesz iść do swojej świątyni; możesz iść do meczetów lub innych miejsc kultu w Pakistanie. Możesz należeć do dowolnej religii, kasty lub wyznania. Państwo nie ma nic do tego”. Z czasem przytłaczająca większość muzułmańska coraz bardziej odciskała zasady swojej wiary i obyczaje na konstytucyjnej, prawnej i organizacyjnej strukturze kraju, wyłączając z niej inne grupy. Już w 1956 r. jego nazwa została przemianowana na Islamską Republikę Pakistanu, a konstytucja z 1973 r. jasno określiła ramy instytucjonalne ograniczające prawa obywatelskie do wolności wyznania mniejszości religijnych. Tak zwane „prawa o bluźnierstwie”, wpisane w Prawo Karne w 1986 roku, silnie ograniczają wolność religijną i związaną z nią swobodę słowa. Zniszczenie Koranu i znieważenie proroka Mahometa to zbrodnie, za które można zapłacić karą więzienia, a nawet śmiercią. Jak haniebnie bywa ono nadużywane, świadczy przykład młodego chrześcijańskiego małżeństwa. Zostało ono oskarżone przez sąsiada

o profanację Koranu. Kobieta była w zaawansowanej ciąży. Podburzony przez imama tłum dokonał samosądu. Wrzucono obydwójce małżonków do pieca służącego do wypalania cegły. Później okazało się, że byli to analfabeci, a kartka - „dowód bluźnierstwa” - okazała się kawałkiem gazety... Największym problemem jest fakt, że zanim zjawi się policja, samosąd zazwyczaj już się odbył i często ofiary oskarżeń nie żyją. Dodajmy, że muzułmanie sami nadużywają tego prawa w sporach pomiędzy sobą.

Poufny raport obrońców praw człowieka wysłany do *Pomocy Kościołowi w Potrzebie* przedstawia, jak chrześcijanie żyją w ciągłym zagrożeniu ze strony ekstremistów wywołujących fale religijnej nietolerancji i przemocy. Raporty wykazują wzrost prześladowań w miejscach pracy, gdzie chrześcijanie zatrudniani do wykonywania takich zajęć jak sprzątanie i praca w ceglarniach i fabrykach padają ofiarą powszechnej dyskryminacji, spotęgowanej wymuszaniem przyjęcia islamu. Również podręczniki szkolne krzewią religijną nienawiść do chrześcijan i do pozostałych mniejszości. Jak bolesne skutki przynosi jej zasiewanie, mogliśmy zaobserwować w Niedzielę Wielkanocną 2016 roku. Zamachowiec-samobójca wysadził się w powietrze przy wejściu do publicznego Parku Lahore's Gulshan-i-Iqbal. Śmierć poniosło 24 chrześcijan, co stanowiło 32% wszystkich ofiar śmiertelnych. Okrucieństwo mające miejsce w najświętszym dniu kalendarza chrześcijańskiego mocno nadszarpnęło morale chrześcijan. Hierarchowie Kościoła nie szczędzą wysiłków, by zwiększyć bezpieczeństwo w miejscach kultu, w dużej mierze utrzymywanych z datków wiernych. Poprawa bezpieczeństwa chrześcijan miała obejmować podniesienie murów ogrodzeń kościelnych, łącznie z montowaniem drutu kolczastego, kamer monitorujących i bram bomboszczelnych oraz wprowadzenie straży i patroli. Jednak dla wspólnoty, która jeszcze nie otrząsnęła się po serii druzgocących zamachów bombowych na kościoły i inne chrześcijańskie instytucje, w tym szkoły, atak w parku był znakiem, że nigdzie nie jest już bezpieczna. Chrześcijanie, postrzegani często jako niechciany relikwiarz kolonializmu, sympatyzujący z dekadentkim, wszechobecnym Zachodem, stoją przed rosnącym zagrożeniem związanym z nasilającą się społeczną wrogością podsycaną przez walczących islamskich ekstremistów.

Działacze na rzecz praw człowieka powiązani z Kościołem katolickim w Pakistanie opracowali raport opisujący coraz powszechniejszy wzrost zagrożenia dla chrześcijan. Dane udostępnione *Pomocy Kościołowi w Potrzebie* świadczą o wzroście liczby porwań, gwałtów na chrześci-

jańskich dziewczętach, przymusowych małżeństw i zmuszania do przyjmowania islamu przez chrześcijanki, jak również niesprawiedliwe oskarżenia o bluźnierstwo, a także bezczynność rządu co do ochrony chrześcijan. W raporcie czytamy: „Chrześcijanie są ofiarami dyskryminacji i przemocy ze strony islamskich ekstremistów w kraju; nastąpił też gwałtowny wzrost przemocy... na tle wyznaniowym”. Żeby uświadomić sobie skalę problemu, przytoczmy zatrważające dane dotyczące losu kobiet. Każdego roku w Pakistanie uprowadzanych jest ok. 700 chrześcijańskich dziewcząt! Za każdym z tych dramatycznych wydarzeń stoi tragedia (często bardzo młodej) dziewczynki i jej rodziny.

Wielu naszych sióstr i braci w Chrystusie, wychodząc dzisiaj na spotkanie Pana w Jego Słowie i Eucharystii, nie jest pewnych, czy nie będzie zamachu lub innych aktów agresji. Jakże aktualne wydają się słowa: **"Jeżeli Mnie prześladowali, to i was będą prześladować" (J 15, 20).**

My w duchu solidarności z prześladowanymi za wiarę braćmi pragniemy modlić się za nich, uwrażliwiać na ich los, wyrażać głośny sprzeciw. Nie upominamy się o przywileje czy specjalne traktowanie, wołamy o uszanowanie podstawowego prawa człowieka - wolności do wyznawania religii. Jan Paweł II 10 marca 1984 roku podkreślił pierwszeństwo prawa do wolności religijnej w stosunku do innych praw człowieka. Innym mocnym akcentem jest List na Światowy Dzień Pokoju. Obchodzony 1 stycznia 1988 roku otrzymał tytuł: *Wolność religijna warunkiem pokojowego współżycia*. W podobnym duchu brzmiały wypowiedzi papieża Benedykta XVI na 17. sesji plenarnej Papieskiej Akademii Nauk Społecznych. Przypomniał on, że Watykan nieustannie domaga się ochrony wolności religijnej, stwierdzając: „To mająca głębokie korzenie chrześcijańska kultura Zachodu zrodziła wolność religijną”. Wykazywał, że owa chrześcijańska kultura Zachodu nadal podtrzymuje gwarantowaną konstytucyjnie wolność wyznania i kultu. Cieszy się dziś nią wiele narodów. Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym daje nam okazję do modlitwy, wsparcia materialnego, ale też upominania się o los naszych braci i sióstr. Cierpią oni w wielu krajach, takich jak: Irak, Syria, Nigeria i w wielu innych. Naszym obowiązkiem jest być ich głosem.

ks. prof. UKSW dr hab. Waldemar Cisło
Dyrektor Sekcji Polskiej
Pomoc Kościołowi w Potrzebie

X DZIEŃ SOLIDARNOŚCI Z KOŚCIOŁEM PRZEŚLADOWANYM

28 października 2018 r.

Kazanie dla dzieci

Kochane dzieci!

W kolejną niedzielę spotykamy się w naszym kościele na Mszy św. Przyszliśmy tu z jakiego powodu?

Odpowiedź dzieci: *Aby spotkać się z Bogiem... aby się modlić...*

To wielka radość, że mamy takie miejsce modlitwy, że możemy się tu spotkać, że jesteśmy tu bezpieczni.

Żyjemy w kraju, w którym takich miejsc jak nasz kościół jest wiele. W Polsce możemy spotkać wiele kościołów, kapliczek, krzyży przy drodze.

Czy możecie sobie wyobrazić jakby wyglądał nasz kraj bez krzyża czy budynku kościoła?

Podobałby się Wam taki widok?

Odpowiedź dzieci: *Nie... Brakowałoby nam kościoła...*

Mamy jednak szczęście, że Pan Bóg pozwolił nam żyć w Polsce.

Istnieje jednak wiele krajów, gdzie można przebyć tysiące kilometrów i nie spotkać kościoła czy krzyża przy drodze. Istnieje wiele krajów, gdzie uczniowie Pana Jezusa przychodząc do kościoła nie mogą czuć się tak bezpieczni jak my.

Czy słyszeliście o kraju, który nazywa się Pakistan?

Odpowiedź dzieci: *Tak!... Nie...*

To kraj leżący daleko od Polski, ale istnieje. Powstał 71 lat temu i leży niedaleko Indii. Jest to kraj, w którym żyje ponad 190 mln. To dużo czy mało?

Odpowiedź dzieci: *Dużo!... bardzo dużo...*

Czy wiecie ile Polska liczy mieszkańców?

Odpowiedź dzieci: 38 mln....

Czyli Pakistan to bardzo duży kraj.

Jednak uczniów Pana Jezusa żyje tam bardzo niewiele. Wszystkich ich jest zaledwie 3 mln.

To dużo czy nie?

Odpowiedź dzieci: Mało!... Bardzo mało.

Tak. Mało. Zobaczyć kościół w Pakistanie to rzadkość. Ale także – co jest najsmutniejsze – chrześcijanie nie są bezpieczni w tym kraju.

Co chwile źli ludzie próbują ich wygnać z kraju. Chcą, aby nie było tam uczniów Pana Jezusa. Aby tego dokonać sprawiają, że życie chrześcijan staje się koszmarem i ciągłym lękiem o życie. Bardzo często chrześcijanie zabijani są w czasie niedzielnej Mszy św., czy zamykani w więzieniu bez uczciwego procesu sądowego a przede wszystkim bez popełnienia zarzucanych im czynów. W ubiegłym roku w czasie Świąt Wielkanocnych, kiedy po Mszy św. chrześcijanie wyszli z kościoła, całymi rodzinami poszli do pobliskiego parku, aby tam wspólnie świętować. Dzieci bawiły się na placu zabaw, a rodzice siedzieli na ławkach. Niestety na plac zabaw wszedł człowiek, który chciał pokazać, że nie chce uczniów Pana Jezusa w tym mieście i zdetonował ładunek wybuchowy. Bardzo wiele dzieci zginęło. To smutne, ale niestety tak się dzieje.

Dzisiaj w Kościele w Polsce, przeżywamy *Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym*, który poświęcony jest chrześcijanom w Pakistanie.

Mam teraz trudne pytanie: jak myślicie, w jaki sposób możemy im pomóc?

Odpowiedź dzieci: Modlitwą.... pomocą materialną...

Tak! Możemy pomóc modlitwą. Możemy prosić Pana Jezusa o pokój i wolność dla chrześcijan w Pakistanie, aby mogli żyć bezpiecznie i tak jak my, chodzić do kościoła na Mszę św.

Mam też prośbę do Was: czy pomodlicie się dzisiaj i w tym tygodniu za chrześcijan prześladowanych?

Odpowiedź dzieci: Tak!

Dziękuję Wam za to. To bardzo ważne, abyśmy pamiętali o sobie nawzajem i jako chrześcijanie śpieszyli sobie z pomocą.

ks. mgr lic. Rafał Cyfka

Modlitwa wiernych

Pełni ufności i wdzięczności Bogu za dar wolności naszej Ojczyzny, zanieśmy nasze modlitwy za Kościół – Ciało Chrystusa, który w swoich dzieciach nieustannie cierpi prześladowania.

Módlmy się za cały Kościół, papieża Franciszka, wszystkich biskupów i kapłanów, aby przez ich posługę dar Chrystusowego pokoju ogarniał całą ziemię. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się za naszą Ojczyznę i wszystkich Polaków, abyśmy ciesząc się odzyskaną niepodległością, ciągle pamiętali o wartościach chrześcijańskich, które stanowią jej fundament. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się za prześladowanych z powodu wiary, w sposób szczególnie w intencji chrześcijan w Pakistanie, aby mocni łaską Chrystusa, przemieniali kraj i serca ludzi, wśród których żyją. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się za prześladowców Kościoła Świętego, aby zaprzestali czynić zło, które czynią i pozwolili w wolności wyznawać chrześcijańską wiarę. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się za wszystkich dobroczyńców, dzięki którym Papieskie Stowarzyszenie *Pomoc Kościołowi w Potrzebie* może przychodzić z pomocą prześladowanym i potrzebującym, niech Pan obdarza ich swoim błogosławieństwem. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się za nas uczestniczących w tej Eucharystii, aby moc wspólnej modlitwy otwierała nasze oczy i serca na potrzeby i cierpienia naszych braci i sióstr. *Ciebie prosimy...*

Boże Wszechmogący, usłysz głos modlącego się Kościoła i obdarz go darem pełnej wolności w wolnej i suwerennej Polsce, Pakistanie i na całym świecie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Amen

Modlitwa za prześladowany Kościół

Boże, poprzez tajemnicze zrządzenie Twej Miłości,
pozwoliłeś swemu Kościołowi uczestniczyć
w cierpieniu Twego Syna,
wzmocnij nasze Siostry i Braci,
którzy z powodu swej wiary
są prześladowani.

Obdarz ich swoją mocą i wytrwałością,
aby w każdym ucisku
pokładali w Tobie całą swą ufność,
a w cierpieniu wiernie świadczyli o Tobie.

Podaruj im radość z uczestnictwa
w ofierze Chrystusa
i obdarz pewnością, że ich imiona
są zapisane w Księdze Życia.

Daj im siłę do naśladowania Chrystusa,
która wesprze ich w dźwiganiu Krzyża,
a w utrapieniu ustrzeże ich chrześcijańską wiarę.
Przez Chrystusa, Pana naszego.
Amen.

Propozycja ogłoszeń

X Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym to okazja, by przyjść z pomocą prześladowanym za wiarę poprzez dar modlitwy w ich intencji oraz w intencji wszystkich prześladowców.

Dziś modlitwą ogarniamy prześladowanych chrześcijan w Pakistanie. Stanowią oni niewielki procent pośród całej muzułmańskiej społeczności kraju. Doświadczają ciągłych prześladowań i represji. Atakami zagrożone są ich domy i kościoły. Żyją często w bardzo trudnych warunkach, każdy kolejny dzień zawierając Maryi.

Zachęcamy do włączenia się w działalność Papieskiego Stowarzyszenia *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*.

Wysyłając SMS o treści **RATUJE** na nr **72405** (koszt 2,00 zł + VAT 0,46zł), wspierasz potrzebujących chrześcijan w Pakistanie. SMS-y możemy wysyłać w okresie od 1.10.2018 r. do 31.03.2019 r.

Dzięki ofiarom składanym dzisiaj do puszek, Papieskie Stowarzyszenie *Pomoc Kościołowi w Potrzebie* może realizować projekty pomocy dla chrześcijan żyjących w tym kraju. Stowarzyszenie działa w 150 krajach całego świata, niosąc pomoc, nadzieję i pojednanie.

Wszystkie akcje, które prowadzimy, można śledzić na naszej stronie internetowej **www.pkwp.org**. Tam również zamieściliśmy modlitwy za prześladowanych chrześcijan. Można nas znaleźć także w mediach społecznościowych.

Wszelkie wpłaty prosimy kierować na jedno z poniższych kont z dopiskiem „Pakistan”

PKO BP o/ Warszawa 87 1020 1068 0000 1402 0096 8990

ING Bank Śląski o/ Warszawa 31 1050 1025 1000 0022 8674 7759

Pomoc Kościołowi w Potrzebie
ul. Wiertnicza 142
02-952 Warszawa